Aga oh äpardust! — kuhu meel ei tää mõtelda, säält tuleb õnnetus. — Õuues oli suur kraaw, kust sillatrump üle käis, ja et pime oli, ei osanud poiss mitte kesket silda, waid astus ladupuie otsade pääle, mis maha kaalusiwad ja teised otsad ülesse tõusiwad, — pois kukkus „plaraki" kraawi, mis pooleni wett täis oli! Nüid oli ta üsna „wirde" kastis! Aga paragu! sellele oli päris „wirtsa" magu! Ta katsus wälja ronida, ja kiskus kui kass, mööda sawist kraawi seina ülessepoole. — See oli üks raske teekond temale, sest kallas oli järsk ja libe. Ta pidi aga küined hästi wälja sirutama, enne kui ülesse, walli pääle sai. — Nüid istus ta maha, puhkas ja mõtles oma reisilugu järele, n'agu kes teab kui kauugel wõeral maal ära käinud oleks. Sääl tuli temale äkiste kiri meelde, kas see weel kuiw pidi olema, mis ka õnneks seda oli. — Korraga kõlas üks „hurrah" ja „hõisa pulmad!" tema kõrwu. Mis nüid enam mõtelda? Poisi meel läks jälle lahkes, kui ta enne kurw oli, tõusis maast üles, läks pulmamajasse ja istus koldekiwi pääle maha. Ükski ei pannud seda uut wõerast tähele, waid müllasiwad trillitralli lüies omal kombel edasi. Mõni jagu lugesiwad punase ja musta tähtedega ABD-raamatud ehk „siapiibelt", kus wana „sinekaela isand" truuiste nende keskel istus ja omas ametis õige wirk oli ja „piiblelugejate" alumiste mokade pääl tihti „karutamme" kaswatas. — Poiss seisis n'agu soola sammas, koldekiwi pääl, ja ootas, kas ehk keegi temale ka midagist mokalibastust wõi keelemagust pidi tooma. Aga kui midagist uudist temale ohwerdada ei raatsitud, kobis ta ennast ahju taha nurka, wõttis omad märjad jalad lahti ja istus maha. Sääl mõtles ta seda ja teist, mill wiisil wõiks omale kehakinnitust saada, sest küsima wõi paluma ta ei läinud, kas häbenes, kartis, wõi oli nii kangekaelne, seda ei tea. Aga waata, poisil oliwad isisuguse mõtted pääluu sees auudumas. — Kui wäsimus pulmarahwa üle wõimust wõtma hakkas, läksiwad igaüks oma teed; noored peiud ja neiud läksiwad